

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a členů JUDr. Lubomíra Ptáčka, JUDr. Renáty Golkové, JUDr. Olgy Pouperové, JUDr. Petra Poledne a JUDr. Pavla Klaila projednal v ústním jednání dne 25. 10. 2018, návrh **předsedy Městského soudu v Praze** na zahájení kárného řízení ze dne 2. 1. 2018, sp. zn. Spr 80/2018, proti JUDr. J. P., předsedovi senátu Městského soudu v Praze, a rozhodl

t a k t o :

**JUDr. J. P., nar. X,
předseda senátu Městského soudu v Praze**

s e podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

z p r o š ť u j e

kárného obvinění pro skutek spočívající v tom,

že

v období od 18. 1. 2016 ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 6 T 166/2012, a následně u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 67 To 52/2014, nedůsledným přístupem k vedení řízení, zejména k prověření žádosti obžalovaných manželů L. a K. H. o odročování veřejných zasedání, zavinil, že v důsledku toho došlo k promlčení jejich trestního stíhání a trestní stíhání obžalovaných manželů H. muselo být usnesením ze dne 11. 10. 2017, sp. zn. 67 To 52/2014, z uvedeného důvodu zastaveno, tedy konkrétně

odročil veřejné zasedání, které bylo nařízeno na 25. 2. 2016 k žádosti obžalované H. došlé soudu dne 23. 2. 2016, doložené toliko rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 19. 2. 2016, aniž by oprávněnost této žádosti zkontroloval či se dotázal lékaře, zda onemocnění obžalované této brání v účasti ve veřejném zasedání,

odročil veřejné zasedání, které bylo nařízeno na 24. 3. 2016 k žádosti obou obžalovaných doložené toliko rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti, u obžalované H. navíc z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vyplývá, že tato měla povolena vycházky

od 9 do 13 hodin a od 14 do 17 hodin, aniž by oprávněnost těchto žádostí zkontroloval či se dotázal lékaře, zda onemocnění obžalovaných tímto bránilo v účasti u veřejného zasedání,

odročil i veřejné zasedání, které bylo nařízeno na 11. 5. 2016 k žádostem obou obžalovaných ze dne 6. 5. 2016 z důvodu nepříznivého zdravotního stavu, doložené opět pouze rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti,

neurčil termín k vypracování znaleckého posudku, kdy dne 9. 5. 2016 přibral znalce z oboru zdravotnictví – soudní lékařství MUDr. Zdeňka Šňupárka,

vyhotovení znaleckého posudku urgoval až ve dnech 31. 10. 2016 a 5. 1. 2017, takže posudek byl soudu dodán až dne 17. 1. 2017,

odročil veřejné zasedání dne 23. 2. 2017 k žádosti obhájce z důvodu kolize s jinou trestní věcí,

odročil veřejné zasedání dne 4. 4. 2017 z důvodu nedostavení se obžalované H., která se opět omluvila ze zdravotních důvodů doložených rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti a razítkem znalce psychiatra MUDr. Krekuleho s povolenými vycházkami od 1. 4. 2017 od 7 do 11 hodin a od 14 do 17 hodin,

odročil veřejné zasedání dne 1. 6. 2017 pro nedostavení se obžalovaných, kteří svou nepřítomnost předem avizovali doručením rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti,

odročil veřejné zasedání dne 1. 7. 2017 pro nedostavení se předvolaných znalců,

a v důsledku tohoto postupu nebylo trestní řízení vedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 trestního řádu, a došlo tak k závažnému následku, kterým je promlčení trestního stíhání obou obžalovaných,

protože

uvedené skutky **nejsou** kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem podaným u Nejvyššího správního soudu, jako soudu kárného, dne 4. 1. 2018 bylo zahájeno kárné řízení proti JUDr. J. P., předsedovi senátu Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), působícího na trestním úseku tohoto soudu (dále též „kárně obviněný“). Kárně obviněnému bylo vytýkáno, že v období od 18. 1. 2016 jako předseda senátu svým nedůsledným přístupem k vedení řízení v trestní věci obžalovaných L. a K. H., vedené u Městského soudu, jako soudu odvolacího, pod sp. zn. 67 To 52/2014,

zavinil promlčení trestního stíhání v uvedené věci, pro které muselo být řízení usnesením ze dne 11. 10. 2017 zastaveno.

[2] Předseda Městského soudu v Praze (dále též „kárný navrhovatel“) popsal genezi předmětné trestní věci, kdy upozornil, že dne 12. 10. 2012 napadla v předmětné trestní věci obžaloba u Okresního soudu pro Prahu 4. Dne 19. 11. 2013 byl prvostupňovým soudem vyhlášen odsuzující rozsudek a poškozená Ing. L. byla s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázána na občanskoprávní řízení. Podle ustanovení § 34 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku pak následujícího dne začal běh promlčecí lhůty. Obžalovaní se proti prvoinstančnímu rozsudku odvolali a spis byl dne 11. 12. 2014 předložen k rozhodnutí o odvolání městskému soudu. Usnesením ze dne 17. 2. 2015 městský soud podle ustanovení § 257 odst. 1 písm. b) trestního řádu rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 zrušil a věc podle § 222 odst. 2 trestního řádu pro skutky uvedené v obžalobě postoupil k projednání správnímu orgánu jako přestupek. Tato situace trvala až do 10. 12. 2015, kdy Nejvyšší soud usnesení Městského soudu v Praze zrušil a přikázal soudu věc znovu projednat a rozhodnout. Nastal tak stav předpokládaný v ustanovení § 34 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, neboť období od právní moci usnesení o postoupení věci do okamžiku zrušení tohoto usnesení Nejvyšším soudem (celkem 9 měsíců a 23 dní) nelze započítávat do promlčecí lhůty.

[3] V období od 18. 1. 2016, kdy byl spis vrácen městskému soudu, vytýkal kárný navrhovatel kárně obviněnému především fakt, že opakovaně akceptoval omluvy obžalovaných z veřejných zasedání (spojené s žádostmi o odročení veřejného zasedání s tím, že obžalovaní trvají na své účasti u jednání), doručované soudu těsně před termínem konání veřejných zasedání a doložené pouze rozhodnutími o dočasné pracovní neschopnosti, aniž by byla oprávněnost takových žádostí jakkoliv verifikována, a to například dotazem na lékaře, zda deklarovaná onemocnění brání obžalovaným v účasti u soudního jednání (veřejná zasedání nařízená na 25. 2. 2016, 24. 3. 2016, 11. 5. 2016, 4. 4. 2017 a 1. 6. 2017). Těmto žádostem o odročení jednání nebylo kárně obviněným vyhověno pouze v jednom případě. V této souvislosti kárný navrhovatel upozornil, že existence pracovní neschopnosti *a priori* nevylučuje účast osoby ze soudního jednání a kárně obviněný měl tuto možnost prověřit. Obžalovaná H. měla dokonce ošetřujícím lékařem ve dvou případech povoleny vycházky, což indikovalo možnost, že její zdravotní stav nebyl natolik závažný, aby jí bránil dostavit se k soudu. Podle kárného navrhovatele opakované omluvy obžalovaných, odvolávající se na nepříznivý zdravotní stav, s ohledem na jejich počet, obecnost a uplatnění těsně před termínem konání veřejných zasedání, zřetelně nasvědčovaly obstrukčnímu jednání obžalovaných, motivovanému snahou dosáhnout promlčení trestního stíhání.

[4] Další nedůslednost při vedení řízení spatřoval kárný navrhovatel ve způsobu, jakým kárně obviněný nařídil znalecké zkoumání zdravotního stavu obžalovaných a v jeho nedostatečné aktivitě při vyžadování znaleckých posudků od znalců. Konkrétně kárně obviněnému vytkl, že v usnesení ze dne 9. 5. 2016, kterým přibral znalce z oboru soudního lékařství MUDr. Zdeňka Šňupárka, nestanovil termín k vypracování posudku a znalec nepoučil podle § 106 trestního řádu. Stejně postupoval v případě ustanovení dalšího znalce MUDr. Petra Krekuleho (znalec z oboru psychiatrie), kdy v usnesení ze dne 15. 6. 2016

opět neurčil termín vypracování posudku a znalece odpovídajícím způsobem nepoučil. MUDr. Šňupárek převzal spis dne 16. 5. 2016, MUDr. Krekule převzal materiály k vypracování posudku dne 12. 7. 2016. Dne 18. 8. 2016 sdělil znalec MUDr. Šňupárek, že je třeba doplnit kontrolní vyšetření u obou obžalovaných a provést konzultaci s příslušnými specialisty, a proto vypracování znaleckého posudku předpokládá v říjnu 2016. Znalec MUDr. Krekule dodal znalecký posudek dne 5. 9. 2016; v posudku konstatoval, že obžalovaná H. bude schopna zúčastnit se veřejného zasedání výhledově do několika týdnů. Kárně obviněný urgoval znalecký posudek od MUDr. Šňupárka až dne 31. 10. 2016; znalec sdělil, že pro vypracování znaleckého posudku pokračuje vyšetřování obou obžalovaných, ti by však v uvedené době měli být hospitalizováni. K další urgenci znaleckého posudku přistoupil kárně obviněný až dne 5. 1. 2017; znalecký posudek byl dodán dne 17. 1. 2017. V důsledku vytykaného pochybení kárně obviněného tak vypracování znaleckého posudku trvalo zhruba osm měsíců.

[5] Další výtky k procesnímu postupu kárně obviněného se týká veřejného zasedání nařízeného na 23. 2. 2017, které bylo odročeno k žádosti obhájce, odůvodněné jeho termínovou kolizí s jinou trestní věcí. Kárný navrhovatel uvedl, že kárně obviněný této žádosti bez dalšího vyhověl, aniž by zkoumal, zda není možná substituce v jednom z trestních řízení, jakkoli si musel být vědom, že k odročování veřejného zasedání dochází velmi často, což se odráží na délce trestního řízení před soudem. Měl proto mít na zřeteli, že není možné všem žádostem o odročení vycházet vstříc, neboť by v důsledku uplynutí času mohlo dojít k zániku trestní odpovědnosti obžalovaných pro promlčení. V této souvislosti kárný navrhovatel upozornil na nález Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. II ÚS 2448/2008, ze kterého se podává, že jakkoli je právo žádat přítomnost zvoleného obhájce součástí práva na obhajobu, nelze připustit, aby takovým žádostem bylo vyhověno i za situace, kdy jde o obstrukční taktiku obžalovaných, nebo v případech, kdy existují jiné závažné důvody, které jsou svojí povahou natolik významné, že by odročení úkonu trestního řízení vedlo k porušení jiného základního práva. Právě o takový případ se dle názoru kárného navrhovatele jednalo i v dané trestní věci.

[6] Nedůsledné vedení trestního řízení spatřoval kárný navrhovatel konečně v odročení veřejného zasedání nařízeného na 21. 7. 2017 (v návrhu nesprávně uvedeno dne 1. 7. 2017 - poznámka kárného senátu), a to s ohledem na sdělení předvolaných znalců doc. Ing. Jelínka a Ing. Plichty, kteří sdělili, že v době konání veřejného zasedání budou na dovolené. Jmenovaní znalci měli být k žádosti obžalovaných vyslechnuti v souvislosti se znaleckými posudky, které předložili obžalovaní těsně před termínem předcházejícího nařízeného veřejného zasedání.

[7] Kárný navrhovatel reflektoval skutečnost, že kárně obviněný neakceptoval žádost obhájce obžalovaných o změnu termínu konání veřejného zasedání z důvodu kolize s jinou trestní věcí, podanou dne 15. 5. 2017, a učinil též pokus o zajištění účasti obžalované H. na veřejném zasedání cestou jejího předvedení. Rovněž nepřehlédl, že kárně obviněný na veřejném zasedání, konaném dne 1. 6. 2017, obžalované H. prostřednictvím obhájců uložil, aby v případě náhlé zdravotní indispozice, která by jí postihla těsně před dalším nařízeným jednáním, navštívila v den veřejného zasedání nejpozději v osm hodin odborného lékaře a zajistila doručení příslušného lékařského vyjádření soudu. Tyto skutečnosti však dle jeho

názoru na závěru o celkově neefektivním vedení řízení ničeho nemění. Dále kárný návrhovař zdůraznil, že nikterak nepopírá fakt, že kárně obviněný ve věci činil úkony bez prodlení, přičemž tyto úkony na sebe plynule navazovaly, což ostatně opakovaně potvrdil i Vrchní soud v Praze (dále též „vrchní soud“), který rozhodoval o návrzích poškozené na určení lhůty k provedení procesního úkonu, podle ustanovení § 174a zákona č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Kárně obviněnému totiž nejsou vytýkány průtahy v řízení, ale nedůsledný a liknavý postup v pozici předsedy senátu, který ve svých důsledcích vedl k promlčení trestního stíhání obžalovaných H.. Kárně obviněný si jako zkušený trestní soudce musel být vědom, že v předmětné trestní věci reálně hrozí nebezpečí zmaření účelu trestního řízení pro uplynutí promlčecí doby. Měl tedy postupovat tak, aby neupřel obžalovaným právo na řádně vedené trestní řízení, současně však byl povinen vést řízení v souladu s požadavky vyplývajícími z § 4 odst. 2 trestního řádu, aby předešel nežádoucímu následku, kterým je zmaření trestního řízení. Dle názoru kárného návrhovaře lze vytýkané jednání považovat za zaviněné porušení povinnosti soudce, ohrožující důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů; s ohledem na fakt, že se kárně obviněný nedopustil v předmětné trestní věci žádných průtahů v řízení, lze účelu kárného řízení dosáhnout i jen pouhým projednáním věci ve smyslu ustanovení § 88 odst. 3 zákona o soudech a soudcích.

[8] Kárně obviněný ve svém vyjádření uvedl, že se závěry podávajícími se z kárného návrhu nesouhlasí. Upozornil, že předmětný spis mělo vedení soudu opakovaně k dispozici, žádná nedůslednost či liknavost mu však vytýkána nebyla. Taková tvrzení ostatně vyvrací i obsah usnesení Vrchního soudu v Praze, kterými bylo rozhodováno o návrzích na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Nelze rovněž přehlédnout závěry, které vyplývají z prověrky předmětného spisu, provedené emeritním soudcem Městského soudu v Praze JUDr. S..

[9] Na nařízeném ústním jednání, konaném dne 4. 10. 2018, zástupce kárného návrhovaře setrval na podaném návrhu, a to i pokud jde o návrh, aby kárný senát při konstatování viny kárně obviněného upustil od uložení kárného opatření. K dotazům kárného senátu uvedl, že JUDr. P. považuje za velmi kvalitního soudce; je pracovitý, bezproblémový a řádně vyřizuje svěřené věci. Zástupce kárného návrhovaře dále uvedl, že si je vědom, že předmětná trestní věc byla mimořádně obtížná, neboť obžalovaní, jako advokáti, využívali svých znalostí k protahování řízení; rovněž poškození vznášeli neustále stížnosti a podávali procesní návrhy. Pokud jde o výsledek spisové prověrky provedené JUDr. S., jde o bývalého trestního soudce, který na městském soudě nyní působí jako asistent evidenčního senátu. Jde o osobu obecně váženou a respektovanou – právě proto byl pověřen prováděním spisových provereček v trestních spisech. Se závěry jím provedené spisové prověrky se shoduje, má nicméně za to, že kárně obviněný postupoval poněkud formalisticky a nedůsledně; to se změnilo až v době, kdy se hrozba promlčení trestního stíhání začala jevit jako reálná. Kárný návrh byl podán hlavně proto, aby kárný soud vymezil, zda vytýkaná procesní nedůslednost soudce může být kárným proviněním; z tohoto důvodu proto není navrhováno uložení kárného opatření. K dotazu kárného senátu zástupce kárného návrhovaře potvrdil, že předmětný trestní spis měl minimálně jednou až dvakrát k dispozici, přičemž opakovaně vyřizoval přípis poškozených a podávané stížnosti. Existence hrozícího promlčení trestního stíhání si byl již od počátku

roku 2017 vědom. S kárně obviněným proto na toto téma opakovaně hovořil a apeloval na něj, aby ve věci konal. Konkrétní pokyny, jak by měl ve věci postupovat, mu přirozeně dávat nemohl.

[10] Kárně obviněný ve své výpovědi uvedl, že on i další členové senátu postupovali v dané trestní věci přísně v souladu s procesními předpisy, byli si vědomi toho, že jde o věc problematickou. Ve věci byly opakovaně vznášeny námitky podjatosti, návrhy na přikázání věci podle § 25 trestního řádu, i návrhy na provedení procesních úkonů dle § 174a zákona o soudech a soudcích. Navíc byli do celé kauzy zatahováni i soudci a dokonce jejich rodiny, psaly se různé petice, podávaly podněty, apod. Dále kárně obviněný uvedl, že situace v senátu byla komplikovaná, neboť jeho jednotliví členové působí kmenově v jiných senátech, předmětná věc se pouze dosuzovala. Z toho tedy pramenila i obtížnější komunikace mezi členy senátu, hledání termínů pro veřejná zasedání, apod. Pokud jde o jednotlivá vytýkaná pochybení, kárně obviněný uvedl, že důvodem pro zrušení veřejného zasedání nařízeného na 25. 5. 2016 byla výměna obhájce jednoho z obžalovaných, ke které došlo těsně před termínem nařízeného zasedání, a nebylo tedy možné dodržet lhůtu na přípravu k jednání dle trestního řádu. Co se týče odročení veřejného zasedání nařízeného na 24. 3. 2016, rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti předložené obhájcem obžalované bylo vystaveno renomovaným zdravotnickým zařízením a považoval tedy omluvu za hodnověrnou. Není pravda, jak tvrdí kárný navrhovatel, že obžalované byly povoleny v termínu veřejného zasedání vycházky – povoleny byly až od 1. 4. 2016. Odročení veřejného zasedání nařízeného na 11. 5. 2016 pak nebylo doloženo jen rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti, ale i připojenou lékařskou zprávou. K výtkám vztahujícím se k zadáním znaleckým posudkům kárně obviněný uvedl, že znalce MUDr. Šňupárka zná zhruba 30 let a považuje jej za výborného a spolehlivého odborníka. Z tohoto důvodu mu v usnesení o přibrání znalce neurčoval lhůtu k vypracování znaleckého posudku; počítal s tím, že znalecký posudek bude dodán, jakmile to bude možné. Navíc žádný právní předpis neukládá při přibrání znalce stanovit konkrétní termín, do kdy je znalecký posudek vyžadován. S MUDr. Šňupárkem jsou pravidelně v kontaktu, potkávají se na soudě a při těchto příležitostech se průběžně znalece dotazoval, jak znalecké zkoumání pokročilo. Dle názoru kárně obviněného by se stanovením lhůty pro vypracování znaleckého posudku ničeho nedosáhlo, neboť v daném případě šlo o komplexní vyšetření dvou osob z několika medicínských oborů. Šlo o volbu, zda zvolit vypracování rychlého znaleckého posudku, či znaleckého posudku kvalitního; kárně obviněný se rozhodl pro druhou možnost. Odmítl rovněž tvrzení, že znalecký posudek u MUDr. Šňupárka urgoval až dne 31. 10. 2016, neboť prokazatelně tak učinil již dne 8. 8. 2016. Co se týče odročení veřejných zasedání nařízených na 4. 4. 2017 a 1. 6. 2017, zde nešlo o jeho rozhodnutí, jako předsedy senátu, ale o rozhodnutí senátu, přijaté po tiché poradě u veřejného zasedání. K důvodům odročení veřejného zasedání nařízeného na 21. 7. 2017 uvedl, že těsně před termínem předchozího veřejného zasedání (1. 6. 2017) obdržel od obžalovaných dva znalecké posudky na výpočet spotřeby tepla a vody. Šlo o odborně složitou problematiku a nebylo možné odmítnout návrh obhajoby na výslech znalců. Nejvyšší soud totiž ve svém zrušujícím rozsudku naznačil, že všechny důkazy předložené obhajobou by v dané věci měly být provedeny; proto z toho kárně obviněný vycházel. Účast znalce na veřejném zasedání dne 21. 7. 2017 nebylo možné zajistit, neboť ten doložil, že má v tomto termínu již zaplacenou zahraniční dovolenou. Dále kárně obviněný uvedl,

že dle recentní úpravy trestního řádu by běh promlčecí lhůty mohlo přerušit pouze vydání zatykače, respektive evropského zatýkacího rozkazu, pro takový postup však nebyly splněny zákonné podmínky. V úvahu pak připadlo jen přerušení řízení ze zdravotních důvodů; k ověření této možnosti pak směřovaly nařízené znalecké posudky. Z nich však vyplynulo, že zdravotní indispozice obžalovaných jsou vždy jen dočasné, v řádech několika týdnů, poté dochází ke zlepšení zdravotního stavu. Ani pro přerušení řízení ze zdravotních důvodů tak nebyly splněny podmínky. Dle názoru kárně obviněného existují i prokazatelné závažné důvody, z nichž lze dovodit, že se žádného pochybení při vedení předmětného trestního řízení nedopustil. Zde upozornil na čtyři rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, kterými byl vždy zamítnut návrh poškozené na určení lhůty k provedení procesního úkonu, dále na výsledky spisové prověrky provedené emeritním soudcem městského soudu JUDr. S.; spis byl také opakovaně předkládán vedení soudu (v souvislosti s podanými stížnostmi a návrhy), které taktéž žádné pochybení při vedení řízení kárně obviněnému nevytýkalo. Na rozdíl od kárného navrhovatele je přesvědčen, že jím vedený senát plně dostal požadavkům § 2 odst. 4 trestního řádu, neboť bylo postupováno přísně v jeho intencích, to znamená, že byla striktně zachována práva všech zúčastněných osob. V této souvislosti kárně obviněný upozornil i na ustanovení § 2 odst. 9 trestního řádu s tím, že jako předseda senátu rozhodoval jen o přiřazení znalců a ve všech ostatních případech šlo o rozhodování senátní.

[11] K dotazu kárného senátu, zda si byl vědom hrozby promlčení trestního stíhání, uvedl, že tuto hrozbu reflektoval, a proto také přistoupil k zadání znaleckého posudku. Fakt, že poslední veřejné zasedání nařídil na termín, který byl již po uplynutí lhůty, v níž mohlo dojít k postihu, odůvodnil tím, že předpokládal, že tato lhůta ještě neuplynula, špatně si její konec spočítal. Na dotaz, zda a jak se dotazoval na stav vypracování zadaného znaleckého posudku MUDr. Šňupárka, kárně obviněný vypověděl, že šlo o dotazy pouze neformální. Se znalcem se zhruba jednou za dva měsíce setkávají na soudě, znají se dlouho, zajdou spolu na kávu, apod. Při těchto příležitostech se na stav znaleckého zkoumání ptal. Nejspíš činil dotazy i telefonicky, přesně si na to ale již nepamatuje. Uznává, že měl o těchto skutečnostech učinit ve spise úřední záznamy. K dotazům, týkajícím se žádosti o předvedení obžalované H. k nařízenému veřejnému zasedání policií, uvedl, že pro tento postup se rozhodl na základě neustálých omluv obžalované. Vycházel z toho, že na danou situaci lze využít postup dle § 90 odst. 2 trestního řádu. Po konzultaci s kolegy nicméně naznal, že pro takový postup nejsou splněny zákonné podmínky, a proto příkaz odvolal. Kárně obviněný dále potvrdil, že předmětný trestní spis byl opakovaně předkládán vedení soudu, a to vždy v souvislosti s uplatněnými námitkami podjatosti; v případě návrhů na postup dle § 174a zákona o soudech a soudcích předkládal vedení usnesení vrchního soudu o těchto návrzích, spolu se svým přípisem. Na bližší okolnosti si již nevzpomíná. K dotazu, proč zvolil pro psychiatrické vyšetření obžalované H. právě MUDr. Krekuleho, kárně obviněný uvedl, že jde o letitého soudního znalce z oboru psychiatrie, přičemž šlo současně o ošetřujícího lékaře obžalované. Nevidí žádný zákonný důvod, proč by nemohl takto postupovat. K otázkám týkajícím se jeho pracovního zatížení kárně obviněný uvedl, že jde o zatížení vysoké, zásadně se ale nevymyká zatížení jiných kolegů trestního úseku. V rozhodné době mu nicméně práci komplikoval fakt, že kromě běžné odvolací agendy soudil ještě několik prvoinstančních trestních věcí a polovinu stížnostní agendy přípravného řízení pro všechny obvodní soudy v Praze; jeho senát je taktéž jediným

senátem městského soudu, určeným pro vedení vydávacího řízení a uznávání cizozemských rozhodnutí. K dotazu, z jakého důvodu cítil potřebu vyslechnout znalce v souvislosti se znaleckými posudky předloženými obhajobou, uvedl, že obžalovaní na takovém postupu trvali; šlo přitom o posudky po obsahové stránce komplikované a bylo proto nutné znalce k jejich obsahu vyslechnout.

[12] K dotazu zástupce kárného navrhovatele kárně obviněný uvedl, že již v době před rozhodnutím Nejvyššího soudu, kterým bylo zrušeno usnesení o postoupení věci do přestupkového řízení, měl indicie o možném obstrukčním jednání obžalovaných. Neuvažoval o tom, že by při dalším projednávání věci nařídil termíny veřejných zasedání na několik časově vzdálenějších dnů, aby se tím předešlo obstrukcím. Veřejná zasedání musel totiž nařizovat tak, aby mohlo dojít k vyléčení obžalovaných, aby tyto termíny nekolidovaly s účastí obhájců na jiných nařízených jednáních a musel taktéž zohlednit jednací dny svého senátu.

[13] V rámci nařízeného ústního jednání byly předsedou senátu sděleny výsledky přípravného šetření, provedeného v souladu s ustanovením § 13 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“).

[14] Kárný senát si především opatřil trestní spis ve věci obžalovaných H., vedený u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 67 To 52/2014. Z jeho obsahu se podává, že obžaloba byla u Obvodního soudu pro Prahu 4 podána dne 12. 10. 2012, a to pro trestné činy útisku podle § 177 odst. 1 trestního zákoníku v jednočinném souběhu s trestným činem neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru podle § 208 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaný ve formě spolupachatelství. Ve věci proběhlo několik hlavních líčení, a to dne 4. 12. 2012 (za účasti obou obžalovaných) 5. 12. 2012 (obžalovaná H. byla omluvena, souhlasila nicméně s jednáním bez její přítomnosti), 14. 2. 2013 (za účasti obou obžalovaných), 11. 4. 2013 (obžalovaná H. omluvena, souhlasila však s jednáním bez její přítomnosti), 28. 5. 2013 (za účasti obou obžalovaných), 26. 9. 2013 (za účasti obou obžalovaných) a 19. 11. 2013 (za účasti obou obžalovaných). Rozsudkem ze dne 19. 11. 2013 byli oba obžalovaní uznáni vinnými ve smyslu obžaloby a odsouzeni k trestu odnětí svobody v délce 7 měsíců, s podmíněným odkladem výkonu trestu na dobu 14 měsíců (obžalovaný H.), respektive trestem odnětí svobody v trvání 8 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na dobu 16 měsíců (obžalovaná H.); poškozená Ing. L. byla s nárokem na náhradu škody odkázána do civilního řízení.

[15] Na základě odvolání obžalovaných byla věc předložena Městskému soudu v Praze. Ve věci bylo nejprve vydáno usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 4. 2014, kterým bylo rozhodnuto o vyloučení soudce odvolacího senátu JUDr. C.. Téhož dne Vrchní soud v Praze taktéž rozhodl, že věc nebude odejmuta Městskému soudu v Praze. První veřejné zasedání bylo u odvolacího soudu nařízeno na 28. 8. 2014, k žádosti obhájce bylo nicméně pro doloženou kolizi termínu jednání s jinou trestní věcí odročeno na 30. 9. 2014. V odročeném termínu veřejné zasedání proběhlo, obžalovaná H. byla omluvena, souhlasila však s jednáním v její nepřítomnosti. Veřejné zasedání bylo dále odročeno na 22. 10. 2014. Následně byl termín veřejného zasedání bez udání důvodu přeložen na 19. 11. 2014. I toto

veřejné zasedání bylo k žádosti obhájce (který doložil, že v termínu jednání má zaplacenou zahraniční dovolenou) přeloženo na 3. 12. 2014; k opětovnému přeložení na 14. 1. 2015 pak došlo pro zdravotní indispozici člena senátu JUDr. B.. Z důvodu nemoci člena senátu dr. B. byl termín veřejného zasedání opětovně přeložen na 17. 2. 2015. V mezidobí rozhodl senát usnesením ze dne 16. 2. 2015 o vznesené námitce podjatosti. Na veřejném zasedání, konaném dne 17. 2. 2015 (bez účasti obžalovaných, kteří byli omluveni a souhlasili s projednáním věci v nepřítomnosti) byl prvoinstanční rozsudek zrušen a věc byla postoupena Úřadu městské části Praha 4, neboť skutky vytýkané obžalobou nejsou trestným činem, ale mohly by být posouzeny jako přestupek; odvolání poškozené Ing. L. bylo zamítnuto. Dne 27. 5. 2015 bylo nejvyšším státním zástupcem podáno v neprospěch obžalovaných dovolání. Dne 10. 12. 2015 Nejvyšší soud na neveřejném zasedání usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2015 zrušil, a to včetně na něj navazujících rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla platnosti; městskému soudu bylo přikázáno, aby věc byla v potřebném rozsahu znovu projednána a rozhodnuta. Městskému soudu v Praze byl spis vrácen dne 18. 1. 2016.

[16] Veřejné zasedání ve věci bylo nařízeno na 25. 2. 2016. V mezidobí senát rozhodl o další námitce podjatosti (16. 2. 2016). Dva dny před nařízeným termínem veřejného zasedání (23. 2. 2016) byla soudu doručena omluva obžalované H., která požádala o odročení jednání s tím, že se jej chce zúčastnit. Omluva byla doložena kopií rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 19. 2. 2016, ze které se podává, že v pracovní neschopnosti je od téhož dne. Soud omluvu akceptoval a jednání přeložil na 24. 3. 2016. Dne 22. 3. 2016 obdržel soud prostřednictvím obhájce omluvu obžalované H. z nařízeného veřejného zasedání s tím, že žádá o jeho odročení, neboť se jej chce osobně zúčastnit. Omluva byla odůvodněna akutní srdeční slabostí obžalované s tím, že rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti bude obratem doručeno. Kopie tohoto rozhodnutí byla soudu doručena následujícího dne; vyplývá z něj, že obžalovaná byla v pracovní neschopnosti od 22. 3. 2016, a lékař jí s platností od 1. 4. 2016 povolil v průběhu dne vycházky. Téhož dne (23. 3. 2016) se z nařízeného veřejného zasedání omluvil prostřednictvím obhájce i obžalovaný H. s tím, že žádá o jeho odročení, neboť se chce jednání zúčastnit. K omluvě byla přiložena kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. I těmito omluvám soud vyhověl a veřejné zasedání přeložil na 11. 5. 2016. Dne 6. 5. 2016 obdržel městský soud další omluvu obžalované H., ve které požádala o odročení veřejného zasedání s tím, že se jej chce zúčastnit. Téhož dne byla omluva doplněna obhájcem obžalované, který soudu sdělil, že obžalovaná trpí srdečními a psychickými problémy, přičemž jí praktická lékařka důrazně nedoporučila účast na soudním jednání. Koncem měsíce obžalovaná absolvuje vyšetření na kardiologii a psychiatrii. Obžalovaná prostřednictvím obhájce též dala výslovný souhlas s tím, aby si soud vyžádal zprávu o jejím zdravotním stavu od příslušného zdravotnického zařízení; současně zbavila lékaře mlčenlivosti. Stejněho dne obdržel městský soud též omluvu obžalovaného H., který taktéž žádal o odročení veřejného zasedání s tím, že se jej chce zúčastnit. K omluvě přiložil kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 6. 5. 2016, dle kterého je práce neschopen od téhož dne; přiložena byla taktéž kopie lékařské zprávy z oddělení chirurgie Nemocnice Na Františku.

[17] Usnesením ze dne 9. 5. 2016 rozhodl kárně obviněný postupem dle § 105 odst. 1 trestního řádu o přibrání znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Šňupárka, a to k posouzení zdravotního stavu obou obžalovaných se zaměřením na posouzení způsobilosti obžalovaných účastnit se soudního jednání. Pro vypracování znaleckého posudku nebyla stanovena žádná lhůta. Dne 13. 6. 2016 obdržel městský soud návrh obhájce obžalované H. na doplnění znaleckého posudku vyžádáním stanoviska jejího ošetřujícího lékaře, psychiatra MUDr. Krekuleho, k otázce psychického stavu obžalované. Usnesením kárně obviněného ze dne 15. 6. 2016 byl jako znalec přibrán MUDr. Krekule, soudní znalec v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Jeho úkolem bylo určit, zda obžalovaná H. trpí aktuálně duševními poruchami či nemocemi. Pokud tomu tak je, bylo úkolem znalce uvést, zda je obžalovaná z pohledu psychiatrického schopna účastnit se soudního jednání v trestní věci, případně v jakém časovém horizontu. Dne 8. 8. 2016 učinil kárně obviněný dotaz na MUDr. Krekuleho a MUDr. Šňupárka, kdy lze očekávat předložení znaleckých posudků; MUDr. Krekule podáním doručeným městskému soudu dne 22. 8. 2016 sdělil, že posudek bude vypracován v průběhu října. Znalecký posudek MUDr. Krekuleho byl městskému soudu doručen dne 5. 9. 2016. Znalec konstatoval, že obžalovaná H. aktuálně trpí úzkostnou depresivní poruchou přizpůsobení, která se u ní rozvinula v průběhu soudního řízení; těžší klinický obraz poruchy se rozvíjel řadu měsíců a vylučoval její pracovní schopnost. Z hlediska psychiatrického bude schopna účastnit se odvolacího trestního řízení s největší pravděpodobností do několika týdnů, po ukončení pracovní neschopnosti. Dne 9. 9. 2016 obdržel městský soud návrh obžalované H. na odnětí věci Městskému soudu v Praze postupem dle § 25 trestního řádu, spolu s návrhem, aby rozhodující senát přezkoumal, zda u něj nejsou důvody pro vyloučení; k oběma návrhům se připojil obžalovaný H. podáním doručeným soudu dne 14. 9. 2016. Usnesením ze dne 14. 9. 2016 městský soud rozhodl, že soudci odvolacího senátu nejsou z rozhodování ve věci vyloučeni. Proti tomuto usnesení si podali oba obžalovaní stížnost, která byla bezodkladně předložena k rozhodnutí vrchnímu soudu. Tyto stížnosti byly usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 10. 2016 zamítnuty, spis byl městskému soudu vrácen dne 27. 10. 2016. Kárně obviněný dále učinil dne 31. 10. 2016 dotaz na MUDr. Šňupárka, kdy lze očekávat vypracování znaleckého posudku. Téhož dne pak předložil věc Nejvyššímu soudu k rozhodnutí o návrhu na odnětí věci. Podáním doručeným Městskému soudu v Praze dne 11. 11. 2016 sdělil obhájce obžalované H., že klientka je v současné době hospitalizovaná po (blíže neupřesněném) operačním zákroku. O výsledku operace bude informovat MUDr. Šňupárka. MUDr. Šňupárek byl o této skutečnosti kárně obviněným vyrozuměn dne 14. 11. 2016. Dne 22. 11. 2016 obdržel městský soud sdělení MUDr. Šňupárka, dle kterého je pokračováno ve vyšetřování obou obžalovaných; ti by nicméně měli být aktuálně hospitalizováni. Po obdržení propouštěcích zpráv bude znalecký posudek vypracován v co nejkratším termínu. Dne 14. 12. 2016 Městský soud v Praze obdržel usnesení Nejvyššího soudu, kterým bylo rozhodnuto, že se předmětná trestní věc městskému soudu neodnímá; na základě pokynu kárně obviněného bylo toto usnesení bez odkladu rozesláno. Dne 5. 1. 2017 kárně obviněný písemně urgoval MUDr. Šňupárka k předložení znaleckého posudku. Ten byl městskému soudu dodán dne 19. 1. 2017. Znalec konstatoval, že oba obžalovaní jsou schopni zúčastnit se veřejného zasedání v odvolacím řízení; obžalovanému H. by nicméně mělo být umožněno sedět a v hodinových intervalech by měly být činěny kratší přestávky.

[18] Dne 24. 1. 2017 kárně obviněný nařídil veřejné zasedání na 23. 2. 2017. Dne 8. 2. 2017 byla soudu doručena žádost obhájce obžalovaných Mgr. Tománka o odročení nařízeného jednání s ohledem na kolizi termínů s věcí vedenou u Městského soudu v Praze, kde taktéž vystupuje jako obhájce. Tato žádost byla doložena vyrozuměním Městského soudu v Praze ze dne 28. 12. 2016 ve věci sp. zn. 45 T 3/2016; Mgr. Tománek uvedl, že jde o věc skutkově mimořádně obsáhlou, kde je jeho klientka ohrožena vysokým trestem a žádá si jeho osobní účast u jednání. Kárně obviněný žádosti dne 17. 2. 2017 vyhověl a jednání přeložil na 4. 4. 2017. Dne 31. 3. 2017 obdržel soud omluvu obžalované, která prostřednictvím obhájce požádala o přeložení termínu veřejného zasedání s tím, že trvá na své osobní účasti. Dle obhájce obžalované byla jeho klientka stížena akutní psychickou indispozicí, vyvolanou stresovou situací v souvislosti s jejím výsledkem na policii. Žádost byla doložena kopií rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystaveného MUDr. Krekulem; pracovní neschopnost započala dne 31. 3. 2017, kontrola byla stanovena na 6. 4. 2016, přičemž lékař povolil vycházky v období od 9 do 11 hodin a od 14 do 17 hodin. Dne 3. 4. 2017 byl městskému soudu doručen další návrh obžalovaných na odnětí věci dle § 25 trestního řádu a na rozhodnutí o námitce podjatosti. Tato námitka byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2017 zamítnuta. Následně, dne 26. 4. 2017, kárně obviněný stanovil nový termín veřejného zasedání na 1. 6. 2017. Dne 5. 5. 2017 byla soudu doručena stížnost obžalovaných proti usnesení ve věci námitky podjatosti. Téhož dne pak kárně obviněný požádal Policii ČR o předvedení obžalované H. k veřejnému zasedání dne 1. 6. 2017. Dne 9. 5. 2017 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o návrhu na postup dle § 25 trestního řádu. Dne 11. 5. 2017 pak kárně obviněný předložil vrchnímu soudu stížnosti obžalovaných proti usnesení ve věci námitky podjatosti. Dne 15. 5. 2017 byla městskému soudu doručena omluva obhájce obžalovaných Mgr. Tománka z veřejného zasedání pro kolizi termínu s veřejným zasedáním, nařízeným Nejvyšším soudem ve věci sp. zn. 6 Tz 3/2017 (vyrozumění Nejvyššího soudu bylo přiloženo). Kárně obviněný k tomu dne 17. 5. 2017 sdělil, že omluvu z jednání neakceptuje a veřejné zasedání nařízené na 1. 6. 2017 odročováno nebude. Obhájce byl upozorněn, že dne 4. 4. 2017 vzal termín veřejného zasedání na vědomí, přičemž vyrozumění Nejvyššího soudu je datováno až dnem 21. 4. 2017. Dále kárně obviněný zmínil i stáří věci a dosavadní okolnosti vedení řízení. Na toto sdělení zareagoval obhájce obžalovaných opakovanou žádostí o změnu termínu veřejného zasedání, doručenou městskému soudu dne 23. 5. 2017. Obhájce uvedl, že nemohl predikovat, kdy Nejvyšší soud nařídí jednání; upozornil, že jde o mimořádně závažnou kauzu, kdy s ohledem na její rozsáhlost není možné zajistit substituci a zrušení jednání u Nejvyššího soudu by mělo závažné následky. Dne 25. 5. 2017 se k této žádosti připojil též obžalovaný H. Kárně obviněný dne 26. 5. 2017 zrušil žádost o předvedení obžalované H. a zároveň vyrozuměl obhájce obžalovaných, že termín veřejného zasedání měněn nebude. Na veřejné zasedání, konané dne 1. 6. 2017, se obžalovaní nedostavili. Jejich obhájci předložili kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, z nichž se podává, že oba obžalovaní jsou práce neschopni od 31. 5. 2017, obžalované H. byly povoleny od 31. 5. 2017 vycházky v období od 8 do 11 hodin a od 13 do 16 hodin. Současně byly těsně před zahájením veřejného zasedání ze strany obhajoby předloženy návrhy na doplnění dokazování. Dle protokolu o veřejném zasedání se kárně obviněný pokusil nařídít další veřejné zasedání ještě v měsíci červnu, oba obhájci však argumentovali tím, že v té době mají dovolenou. Veřejné zasedání bylo tedy odročeno na 21. 7. 2017, přičemž kárně obviněný prostřednictvím obhájců obžalované H. uložil, aby v případě

náhlé zdravotní indispozice, která by ji postihla těsně před nařízeným jednáním, navštívila v den nařízeného jednání nejpozději v 8 hodin ráno odborného lékaře a zajistila soudu doručení příslušného lékařského vyjádření. Stejná výzva byla dne 6. 6. 2017 zaslána též přímo obžalované H.. Téhož dne zaslal kárně obviněný MUDr. Krekulemu žádost o sdělení, zda prostředky jeho psychiatrické ordinace umožňují i bez pozorování obžalované H. ve zdravotnickém zařízení učinit spolehlivé diagnostické závěry o jejím duševním stavu, či zda není na místě postup ve smyslu ustanovení § 116 odst. 2 trestního řádu. Zároveň MUDr. Krekuleho vyrozuměl o povinnosti, která byla obžalované H. uložena prostřednictvím jejího obhájce dne 21. 7. 2017. Vzhledem k tomu, že MUDr. Krekule je jejím ošetřujícím lékařem, který opakovaně vystavoval rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, byl kárně obviněným vyrozuměn, že bude-li k datu 21. 7. 2017 vystavena lékařská zpráva, na jejímž základě nebude obžalované doporučena účast na veřejném zasedání konaném téhož dne, předvolává se tímto MUDr. Krekule jako znalec k veřejnému zasedání na tentýž den v 9:00 hodin. Pokud v uvedený den příslušné vyšetření obžalované MUDr. Krekule provádět nebude, případně nebude-li jím vydáno doporučení neúčastnit se ze zdravotních důvodů veřejného zasedání, na účasti MUDr. Krekuleho při předmětném veřejném zasedání kárně obviněný netrvá. Dne 4. 7. 2017 byl Městskému soudu v Praze vrácen spis po rozhodnutí Vrchního soudu v Praze o návrhu na odnětí věci podle § 25 trestního řádu; usnesením ze dne 27. 6. 2017 tomuto návrhu vyhověno nebylo. Dne 19. 6. 2017 obdržel soud sdělení znalce Ing. Plichty, který měl být na základě žádosti obhajoby vyslechnut na veřejném zasedání dne 21. 7. 2017 k obsahu posudku předloženého na předchozím veřejném zasedání. Znalec uvedl, že se v uvedeném termínu nemůže jednání zúčastnit z důvodu zahraniční dovolené, což doložil kopií příslušných dokladů. Na žádost kárně obviněného ze dne 6. 6. 2017 odpověděl MUDr. Krekule podáním doručeným městskému soudu dne 26. 6. 2017. V něm uvedl, že pracovní neschopnost obžalované H. byla ukončena ke dni 21. 6. 2017. Momentálně je její zdravotní stav kompenzován, ke zhoršení dochází vždy situačně, na základě vnějších vlivů. V době veřejného zasedání pak znalec nebude dlouhodobě v zaměstnání, po tuto dobu ho bude zastupovat MUDr. N., která má k dispozici zdravotní dokumentaci obžalované. Dne 30. 6. 2017 odvolal kárně obviněný veřejné zasedání nařízené na 21. 7. 2017 z důvodu omluvy předvolaného znalce. Dne 26. 7. 2017 obhájce obžalované H. JUDr. Camrda sdělil soudu termíny, ve kterých mu okolnosti brání v účasti na veřejných zasedáních v období od 1. 9. do 22. 9. 2017. Pokynem ze dne 23. 8. 2017 si kárně obviněný vyžádal od různých soudů listinné podklady týkající se soudních řízení, která byla před nimi vedena. Dne 12. 9. 2017 nařídil kárně obviněný další veřejné zasedání na 6. 10. 2017. Současně zaslal obháji obžalované H. a znalci MUDr. Krekulemu stejnou výzvu, respektive žádost, jako dne 1. 6. 2017, respektive 6. 6. 2017. Dne 29. 9. 2017 byl městskému soudu doručen návrh obžalovaných na zastavení trestního stíhání pro zánik trestní odpovědnosti z důvodu promlčení. Usnesením ze dne 11. 10. 2017, č. j. 67 To 52/2014 - 2688 bylo trestní stíhání zastaveno z důvodu promlčení, ke kterému došlo dne 13. 9. 2017.

[19] Z obsahu soudního spisu dále vyplývá, že ve věci byly opakovaně podávány stížnosti na průtahy v řízení, respektive návrhy na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Stížnost na průtahy v řízení, doručená soudu dne 2. 5. 2016 byla podána novinářem, který se o předmětnou trestní kauzu zajímal; dle referátu kárně obviněného měla být předložena k vyřízení

místopředsedovi městského soudu. Dne 18. 5. 2016 podala poškozená Ing. L. první návrh na postup dle § 174a zákona o soudech a soudcích. Návrh byl adresován předsedovi soudu, který dal dne 20. 5. 2016 pokyn, dle kterého měl být spis postoupen kárně obviněnému k okamžitému postupu dle § 174a odst. 3 zákona o soudech a soudcích. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. Ult 3/2016 byl návrh poškozené na určení lhůty k provedení procesního úkonu, spočívajícího v nařízení a uskutečnění jednání a vydání rozhodnutí, zamítnut. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí se podává, že se vrchní soud zabýval procesním postupem kárně obviněného v období od 18. 1. 2016, přičemž dospěl k závěru, že překážky v dalším průběhu řízení nejsou na straně soudu, ale na straně obžalovaných. Na základě pokynu kárně obviněného bylo toto usnesení dáno na vědomí místopředsedovi městského soudu JUDr. C. Druhý návrh poškozené (stejněho obsahu) byl poškozenou doručen městskému soudu dne 19. 7. 2016. I tento návrh byl Vrchním soudem v Praze usnesením ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. Ult 4/2016 zamítnut. Stejně jako v předcházejícím rozhodnutí vrchní soud konstatoval, že překážky v dalším průběhu řízení ve sledovaném období (zde od 9. 5. 2016) leží na straně obžalovaných. I toto usnesení bylo, na základě pokynu kárně obviněného, dáno na vědomí předsedovi a místopředsedovi městského soudu. Dne 20. 9. 2016 byl poškozenou podán třetí návrh na určení lhůty, kterým se domáhala stanovení lhůty pro nařízení a uskutečnění ústního jednání v dané věci a vydání meritorního rozhodnutí. Také tento návrh byl usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. Ult 6/2016 zamítnut. Vrchní soud konstatoval, že městský soud není nečinný, neboť dne 9. 5. 2016 zadal vypracování znaleckého posudku, dne 5. 9. 2016 obdržel znalecký posudek od MUDr. Krekuleho a v září 2016 došel návrh obžalovaných na vyloučení soudců odvolacího senátu z rozhodování, o kterém muselo být (ve dvou stupních) rozhodnuto. Vrchní soud výslovně konstatoval, že ve věci jsou činěny plynule procesní úkony tak, aby poté, co obžalovaným zdravotní stav dovolí účast u jednání, mohlo být neprodleně přistoupeno k rozhodnutí v meritu věci. Čtvrtý návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu podala poškozená Ing. L. dne 2. 6. 2017. Přípisem ze dne 6. 6. 2017 sdělil místopředseda městského soudu JUDr. C. Ing. L., že ve věci je stanoven termín veřejného zasedání na 21. 7. 2017 a není tedy jasné, jaký úkon by měl být ve věci učiněn. Výslovně taktéž konstatoval, že se předchozí jednání nekonala z důvodů na soudu nezávislých. Na toto sdělení zareagovala Ing. L. přípisem ze dne 8. 6. 2017, ve kterém požaduje, aby nadřízený soud stanovil Městskému soudu v Praze lhůtu k věcnému vyřízení celé věci. Věc byla proto postoupena Vrchnímu soudu v Praze, který usnesením ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. Ult 3/2017 návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zamítl. Z odůvodnění tohoto usnesení je patrné, že se vrchní soud zabýval postupem v řízení v době od 5. 9. 2016. Konstatoval, jaké konkrétní úkony byly provedeny do 1. 6. 2017, přičemž uvedl, že v uvedený den bylo hlavní líčení odročeno na 21. 7. 2017. Vrchní soud dále upozornil, že ve věci byly obžalovanými podávány opakované návrhy na vyloučení soudců (naposledy 7. 4. 2017), o nichž muselo být (ve dvou instancích) rozhodováno. Rovněž byly opakovaně podávány návrhy na postup podle § 25 trestního řádu. Vrchní soud uzavřel, že městský soud není nečinný, nedošlo k zaviněným průtahům v řízení a procesní úkony jsou činěny plynule tak, aby po odpadnutí překážek mohlo být neprodleně rozhodnuto v meritu věci.

[20] Kárný senát si dále u Soudcovské rady Městského soudu v Praze vyžádal vyjádření k osobě JUDr. P.. Ze sdělení předsedkyně soudcovské rady ze dne 7. 8. 2018 se podává,

že si JUDr. P. plní pracovní povinnosti řádně, má velmi dobré organizační a manažerské schopnosti a značné zkušenosti. Pro tyto schopnosti byl vedením městského soudu od ledna 2017 pověřen vedením senátu 8 To jako starší předseda senátu. Tento senát řídí bezproblémově, aktivně sleduje jeho činnost a v případě potřeby činí opatření k jeho řádnému a plynulému chodu; nově napadlé věci přiděluje členům senátu prakticky okamžitě. V projednávaných věcech rozhoduje plynule, rychle a bez průtahů, respektuje zákonné lhůty a rozhodnutí vyhotovuje včas. Soudcovské radě není, s výjimkou předmětného kárného návrhu, známo, že by byl JUDr. P. ze strany vedení Městského soudu v Praze podroben jakékoli kritice za jeho práci.

[21] Z osobního spisu kárně obviněného bylo dále zjištěno, že od roku 1994 působil jako soudce Obvodního soudu pro Prahu 3, od roku 1998 byl soudcem Obvodního soudu pro Prahu 4. K Městskému soudu v Praze byl přeložen v roce 2013, následujícího roku byl jmenován předsedou senátu. K jeho práci nebyly z obsahu osobního spisu zjištěny žádné výhrady.

[22] V rámci nařízeného jednání byl kárným senátem též vyslechnut svědek MUDr. Zdeněk Šňupárek. Pokud jde o důvody, pro které trvalo zpracování znaleckého posudku více jak osm měsíců, svědek uvedl, že v případech, kdy je nutné zohlednit komplexní zdravotní stav osob, je doba zpracování znaleckého posudku delší. V době, kdy byl přibrán jako znalec, předpokládal, že vypracování posudku zabere minimálně dva měsíce. Znalecké zkoumání probíhá v těchto případech tak, že posuzované osoby musí být nejprve vyšetřeny specialisty dle jednotlivých klinických oborů, tyto závěry jsou pak znalcem soustředěny, verifikovány a zapracovány do znaleckého posudku. Podklady, které svědek obdržel při zadání znaleckého posudku, byly nedostatečné a bylo potřeba provést další vyšetření a zjistit aktuální zdravotní stav obžalovaných. Vypracování posudku komplikoval i fakt, že šlo o posouzení dvou osob, které trpěly více chorobami. Navíc podstoupily operační zákroky, což si vynutilo zopakování některých vyšetření. Kárně obviněného již hned po ustanovení znalcem upozorňoval, že vypracování posudku bude trvat delší dobu. Svědek dále vypověděl, že konkrétní termín pro zpracování posudku mu stanoven nebyl, kárně obviněný požadoval, aby byl posudek zpracován v co nejkratším termínu. Na termín vypracování znaleckého posudku byl kárně obviněným opakovaně dotazován; svědek ho navíc sám informoval, bylo-li ve věci něco nového. Tato interakce probíhala zhruba jednou za měsíc, a to osobně či telefonicky. Fakt, že se jedná o věc specifickou tím, že v důsledku plynutí času hrozí promlčení trestního stíhání, svědek nevěděl, neboť se vždy zajímá jen o medicínskou stránku věci. K dotazu, zda nemohlo posouzení zdravotního stavu urychlit zadání znaleckého posudku pouze z oboru neurologie, byla-li převážná část zdravotních komplikací obžalovaných neurologického charakteru, svědek odpověděl negativně. Uvedl, že ve věci bylo nutné provést komplexní zhodnocení zdravotního stavu směrem ke zjištění možnosti účasti obžalovaných u soudního jednání. Toto posouzení není v odborné kompetenci lékařů jednotlivých klinických oborů. Obžalované nevyšetřoval osobně, vycházel jen z podkladů předložených kolegy z jednotlivých klinických oborů.

[23] Zástupce kárného navrhovatele v závěrečném návrhu zopakoval, že kárně obviněného považuje za naprosto bezproblémového soudce, problém při vyřizování věcí se

týká jen dané trestní věci. Je si vědom toho, že nejde o jednoznačný případ, neboť kárně obviněný ve věci prováděl navazující úkony, vytykána je mu však nedůslednost při jejich realizaci. Takový případ nebyl dosud kárně judikován a bylo by vhodné, aby kárný senát vyjasnil, zda se v takovém případě může jednat o kárné provinění. Z tohoto důvodu není navrhováno ani uložení kárného opatření.

[24] Kárně obviněný ve svém závěrečném slově uvedl, že odmítá nést odpovědnost za právní úpravu, která umožňuje promlčení trestního stíhání i za situace, kdy jsou ve věci činy úkony. Členové senátu byli od počátku řízení napadáni z nejrůznějších důvodů z různých stran. Kárně obviněný je jako soudce schopen takovým atakům odolat, v posuzované věci však čelil enormnímu tlaku. Na jeho osobu byla dokonce podána i falešná civilní žaloba, související s danou věcí, tlakům byl vystaven i znalec MUDr. Krekule. Kárně obviněný vždy dbal na to, aby rozhodoval nejen spravedlivě, ale i rychle; žádného pochybení si v dané věci není vědom. Návrh považuje v některých částech za nepřesný, celkově pak za nepodložený. Navrhl, aby byl kárného obvinění zproštěn.

[25] V rámci samotného posouzení v dané kárné věci se kárný senát zabýval nejprve tím, zda byl návrh podán v rámci otevřených lhůt, vyplývajících z ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. Dospěl přitom k závěru, že objektivní i subjektivní lhůta byly v daném případě dodrženy a věcnému projednání kárného návrhu tak nic nebrání.

[26] Kárný senát považuje za nutné vyjádřit se nejprve k podstatě vytykaného skutku. Podstatou vytykaného jednání je zaviněné porušení soudcovských povinností, spočívající v „nedůsledném přístupu k vedení řízení“. To konkrétně spočívá v (i) nedůsledném prověřování omluv obviněných, (ii) lehkomyšlném přístupu při odročování jednání z důvodu žádosti obhájců obžalovaných pro kolize termínů nařízených veřejných zasedání s jednáními v jiných trestních věcech, (iii) neurčení lhůty pro vypracování znaleckého posudku a nedostatečné iniciativně při urgování jeho vyhotovení a (iv) nedůvodném odročení veřejného zasedání z důvodu nedostavení se předvolaných znalců. To vše se zřetelem k faktu (kterého si musel být kárně obviněný vědom), že hrozí promlčení trestního stíhání. *Následkem* pak bylo promlčení trestního stíhání, tedy zmaření účelu trestního řízení; to představuje ohrožení důvěry v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, jak to má na mysli ustanovení § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Kárný návrhovač přitom výslovně uvádí, že kárně obviněnému nevytyká existenci *průtahů v řízení*, neboť ve věci nebyl nečinný a jím prováděné procesní úkony na sebe plynule navazovaly.

[27] S tímto náhledem na povahu vytykaného skutku se kárný senát neztotožňuje. Podle ustálené judikatury tohoto kárného soudu (ale i Nejvyššího soudu z doby, kdy vykonával funkci soudu kárného) se totiž pojem „*průtahy v řízení*“ nevyčerpává pouze případy, kdy je soudce ve sledovaném období zcela nečinný (tzv. „*absolutní nečinnost*“), ale zahrnuje i situace, kdy soudce úkony činí, jde však o úkony, které zcela zjevně nemohly vést ke skončení věci. V rozhodnutí tohoto soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 11 Kss 5/2014 – 44 se uvádí, že „[a]by na takový úkon mohlo být nahlíženo tak, že byl učiněn ve zjevném rozporu s požadavkem zákona na co nejrychlejší projednání a rozhodnutí věci, muselo by se jednat o zjevný excés ve smyslu jeho naprosté iracionality, účelovosti (ryze formálně provedený úkon,

*který byl učiněn jen proto, aby došlo k přerušení stávající nečinnosti), apod. Jinak řečeno, je-li konkrétní postup v řízení výlučně věcí úvahy soudce, pak i za situace, kdy volí v konkrétním případě méně vhodné kroky (úkony) nelze od existence takových úkonů odhlédnout, nepřekračují-li hranici, kdy lze hovořit o zcela neefektivním způsobu vedení řízení. Při hodnocení těchto úkonů je také nutno přihlídnout ke kontextu posuzovaného soudního řízení, neboť i neefektivní úkony, které nedosahují intenzity výše popsané, mohou ve svém vzájemném kontextu vést k závěru, že soudce nevedl řízení dostatečně soustředěně, důsledně a veden snahou věc efektivně skončit; i v těchto případech pak nelze vyloučit, že by takový postup soudce mohl být hodnocen jako zaviněné porušení jeho povinností. Současně je však nutno upozornit, že není-li zcela nepochybné, že se posuzovaný úkon soudce zcela vymyká racionálnímu postupu v soudním řízení, je nutno aplikovat obecnou zásadu trestního procesu, a to zásadu *in dubio pro reo*“.* (obdobně viz například rozhodnutí ze dne 14. 4. 2010, č. j. 13 Kss 8/2009 - 129).

[28] Z toho, co bylo uvedeno výše, je tedy zjevné, že ačkoli kárný navrhovatel výslovně uvádí, že kárně obviněnému nevytýká zavinění průtahů v řízení, fakticky mu nevytýká pouze nečinnost absolutní. Věcně lze nicméně jeho výtky považovat za tvrzení o existenci „relativních průtahů“ ve smyslu výše vyloženém.

[29] Uvedený závěr je pro posouzení celé věci velmi významný. Nelze totiž přehlédnout, že posouzením, zda v předmětné věci nedocházelo k průtahům v řízení, se opakovaně zabýval Vrchní soud v Praze ve svých rozhodnutích ze dne 25. 5. 2016, 1. 8. 2016, 26. 10. 2016 a 29. 6. 2017, kdy rozhodoval o návrzích poškozené Ing. L. na určení lhůty pro provedení procesního úkonu ve smyslu ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích. Z odůvodnění všech těchto rozhodnutí přitom vyplývá, že se vrchní soud podrobně zabýval tím, jaké úkony soudu byly ve sledovaných obdobích prováděny, přičemž výslovně konstatoval, že překážky v dalším průběhu řízení jsou na straně obžalovaných (rozhodnutí ze dne 25. 5. 2016 a 1. 8. 2016), respektive, že soud plynule činí procesní úkony tak, aby po odpadnutí překážek (stojících výlučně na straně obžalovaných) mohlo být neprodleně rozhodnuto v meritu věci (rozhodnutí ze dne 26. 10. 2016 a 29. 6. 2017).

[30] Závěry vyplývající z citovaných rozhodnutí Vrchního soudu v Praze je nutno vykládat v kontextu aplikované právní úpravy. Z ustanovení § 174a odst. 1 věty první zákona o soudech a soudcích vyplývá, že *má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení*. Z jakých hledisek nadřízený soud takový návrh hodnotí, se podává z ustanovení § 174a odst. 8 věty před středníkem citovaného zákona, dle kterého *dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy*. Je tedy zřejmé, že v řízení vedeném dle § 174a zákona o soudech a soudcích není úkolem nadřízeného soudu pouze posoudit samotnou existenci procesních úkonů a jejich návaznost, ale je povinen posoudit věc v širším kontextu, což zahrnuje i posouzení, zda případně učiněné úkony lze považovat za efektivní postup v řízení.

[31] Lze tedy vyslovit dílčí závěr, že rozhodoval-li Vrchní soud v Praze o opakovaných návrzích poškozené na určení lhůty k provedení procesního úkonu v předmětné trestní věci, musel při svém rozhodování posoudit i otázku (ne)efektivity procesních úkonů prováděných Městským soudem v Praze. Pokud ve všech případech návrhy zamítl, je zřejmé, že ve sledovaných obdobích (pokrývajících celé období vytýkané kárným návrhem) neshledal nejen existenci absolutní nečinnosti kárně obviněného, respektive Městského soudu v Praze, ale ani existenci neefektivního, nedůsledného a nesoustředěného vedení řízení.

[32] Přestože kárné řízení není řízením o „*trestním obvinění*“ ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (k tomu viz nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 33/09; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z www.nalus.usoud.cz), přiměřeně se v něm uplatňují instituty trestního řádu (viz § 25 zákona č. 7/2002 Sb.). Z tohoto pohledu proto kárný senát při posouzení otázky zda, případně do jaké míry, je při rozhodování o kárné odpovědnosti soudce vázán rozhodnutími Vrchního soudu v Praze, vydanými v řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, vycházel z přiměřené aplikace § 9 trestního řádu (za použití § 25 zákona č. 7/2002 Sb.). Z ustanovení § 9 odst. 1 trestního řádu vyplývá, že *orgány činné v trestním řízení posuzují předběžné otázky, které se v řízení vyskytnou samostatně, je-li tu však o takové otázce pravomocné rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu, jsou orgány činné v trestním řízení takovým rozhodnutím vázány, pokud nejde o posouzení viny obviněného*. Vzhledem k tomu, že existence („relativních“) průtahů v předmětné trestní věci představuje (jak již bylo výše vyloženo) podstatu skutku, pro který byl podán v dané věci kárný návrh, je zřejmé, že o této otázce musí kárný senát uvážit samostatně, neboť jde o „*posouzení viny obviněného*“. Závěry, ke kterým při posuzování shodné otázky dospěl soud v řízeních vedených dle § 174a zákona o soudech a soudcích, tak není vázán (srovnej přiměřeně například rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2001, sp. zn. 5 Tz 101/2001 a ze dne 13. 8. 2008, sp. zn. 3 Tdo 760/2008; rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná z www.nsoud.cz). Zmiňovaná rozhodnutí nicméně představují důležitý a neopomenutelný důkaz, neboť jimi bylo zákonem předvídaným způsobem rozhodnuto o otázce podstatné pro nyní vedené kárné řízení, tedy o (ne)existenci kárným návrhem vytýkaného skutku a odpovědnosti za něj. Kárný senát je tedy povinen existenci těchto rozhodnutí reflektovat a závěry z nich plynoucí zhodnotit; uváží-li o předmětné otázce jinak, je povinen takový závěr odůvodnit i ve vztahu k závěrům, k nimž dospěl Vrchní soud v Praze v odkazovaných řízeních. Úkolem kárného senátu tedy bylo samostatně posoudit, zda vytýkaný procesní postup kárně obviněného může představovat neefektivní vedení trestního řízení, a je-li tomu tak, zda v kontextu celé věci představuje nedůvodné průtahy v řízení.

[33] Kárný senát se zabýval nejdříve případy, kdy kárně obviněný překládal termíny nařízených veřejných zasedání na základě omluv obžalovaných, odůvodněných jejich zdravotní indispozicí. Pokud jde o veřejné zasedání nařízené na **25. 2. 2016**, zde především nelze přehlédnout, že omluva obžalované H. byla soudu doručena pouhé dva dny před termínem veřejného zasedání. Vzhledem k tomu, že důvodem omluvy byla tvrzená zdravotní indispozice obžalované, dokládána kopií rozhodnutí o dočasné pracovní

neschopnosti, lze postup kárně obviněného považovat za odpovídající běžné soudní praxi. Lze si jen obtížně představit, jak by, s ohledem na minimální časový odstup omluvy od termínu veřejného zasedání, bylo možné důvody omluvy verifikovat. Vzhledem k tomu, že z chování obžalovaných v předcházející fázi řízení nic nenasvědčovalo závěru, že by mělo jít o obstrukční taktiku (obžalovaní se na soudní jednání dostavovali, případně souhlasili s jednáním v jejich nepřítomnosti), neměl kárně obviněný ani důvod relevanci takové omluvy zpochybňovat. Naopak tvrdil-li kárně obviněný, že důvodem zrušení veřejného zasedání byl i fakt, že dne 17. 2. 2016 obžalovaná H. předložila plnou moc pro svého dalšího obhájce a nebylo již možné zachovat minimální zákonem stanovenou lhůtu pro jeho přípravu k veřejnému zasedání (§ 233 odst. 2 trestního řádu), tuto obhajobu přijmout nelze. Z pokynu kárně obviněného ze dne 19. 2. 2016 na č. l. 1869 spisu je totiž zřejmé, že nově zvolený obhájce JUDr. Camrda byl o termínu veřejného zasedání, nařízeného na 25. 2. 2016, vyrozumíván; dodržení minimální zákonné lhůty pro přípravu obhájce k veřejnému zasedání tedy evidentně nebylo důvodem, pro který bylo veřejné zasedání zrušeno. Co se týče dalšího zrušení veřejného zasedání, nařízeného na **24. 3. 2016**, zde byla situace prakticky shodná jako v předchozím případě, neboť omluva obžalované H. byla soudu doručena dva dny před tímto termínem a v případě obžalovaného H. pouhý den předem, přičemž oba obžalovaní důvod požadovaného odročení (zdravotní indispozice) opět doložili kopií rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. I zde tedy kárně obviněný již neměl reálnou možnost důvodnost uplatněných omluv ověřit například dotazem na jejich ošetřujícího lékaře. Je rovněž nutno upozornit, že obžalovaná H. měla dle rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti povoleny vycházky až od 1. 4. 2016, tedy nikoli v době, kdy mělo proběhnout veřejné zasedání, jak tvrdí kárný návrhovař. I v tomto případě lze tedy akceptovat postup kárně obviněného, který k omluvám obžalovaných veřejné zasedání zrušil.

[34] Dle názoru kárného senátu však zmiňované omluvy, respektive okolnosti jejich uplatnění (v případě obžalované H. šlo o omluvu opakovanou, omluvy byly předkládány těsně před termínem veřejného zasedání a byly doloženy pouze kopiemi rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti), již měly kárně obviněnému indikovat možnost, že se ze strany obžalovaných jedná o uplatňování obstrukční procesní taktiky. Kárně obviněný měl tedy již za této situace přijmout opatření, kterými by se pokusil do budoucna minimalizovat možnost maření průběhu trestního řízení. Pokud by již v této fázi řízení například přibral znalce za účelem posouzení, zda zdravotní stav obžalovaných umožňuje jejich účast u veřejného zasedání, popřípadě uložil-li by obžalovaným dokladat svou případnou zdravotní nezpůsobilost kvalifikovaným způsobem, jak to učinil na veřejném zasedání dne 1. 6. 2017, nebylo by možné jeho procesnímu postupu ničeho vytknout. Jelikož tímto způsobem nepostupoval, lze přisvědčit kárnému návrhovaři, že k dalšímu zrušení veřejného zasedání, nařízeného na **11. 5. 2016** (k němuž došlo ze stejných důvodů jako v předcházejících případech), přispěl i kárně obviněný svým nedůsledným postupem. Posledně uvedený závěr lze vztáhnout i na zrušení veřejného zasedání, nařízeného na **4. 4. 2017**, kdy se obžalovaná H. opět omluvila ze zdravotních důvodů (které dokládala pouze kopií rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti), a to pouhé čtyři dny před stanoveným termínem jednání; v té době přitom již bylo znaleckými posudky MUDr. Krekuleho a MUDr. Šňupárka potvrzeno, že je z medicínského hlediska schopná se soudního roku zúčastnit. Stejně tomu bylo i u veřejného zasedání, které se konalo dne **1. 6. 2017**, a ke

kterému se obžalovaní nedostavili a pouze prostřednictvím svých obhájců doložili svou pracovní neschopnost kopiemi rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, z nichž vyplývalo, že práce neschopni jsou od 31. 5. 2017; obžalovaná H. měla povolena vycházky, avšak až od 3. 6. 2017. V uvedených případech lze tedy kárně obviněnému vytknout, že předem nepřijal opatření, která by možnost účelových omluv obžalovaných co nejvíce eliminovala; v těchto fázích řízení přitom již vše nasvědčovalo závěru, že jde o omluvy účelové.

[35] Lze proto konstatovat, že na zrušení veřejných zasedání nařízených na 11. 5. 2016, 4. 4. 2017 a 1. 6. 2017 se podílela i nedůslednost kárně obviněného, který akceptoval omluvy obžalovaných odůvodněné zdravotními indispozicemi, aniž by se pokusil přijmout předem opatření, která by co nejvíce eliminovala možnost, že jde o omluvy toliko účelové.

[36] Pokud jde o způsob, jakým kárně obviněný rozhodl o přiřazení znalce MUDr. Šňupárka, kárný senát neshledává žádné pochybení v tom, že kárně obviněný nestanovil v usnesení o přiřazení znalce žádnou lhůtu pro vypracování znaleckého posudku. Z ustanovení § 105 a násl. trestního řádu taková povinnost z ničeho nevyplyvá. Uvádí-li dále kárný návrhovař, že kárně obviněný nepoučil znalce při jejich přiřazení ve smyslu ustanovení § 106 trestního řádu, kárný senát nenalézá přímou souvislost této výtky s vytýkaným skutkem. Nadto z ustanovení § 106 trestního řádu výslovně nevyplyvá povinnost soudce poučit znalce o jeho povinnostech a významu znaleckého posudku již v usnesení, kterým dochází k přiřazení znalce. Jakkoli je takový postup logický a žádoucí, lze uvedenou povinnost splnit kdykoli do doby podání znaleckého posudku (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 2. 1991 sp. zn. 1 Tz 4/91).

[37] Co se týče výtky, že kárně obviněný urgoval vyhotovení znaleckého posudku až ve dnech 31. 10. 2016 a 5. 1. 2017, zde je především nutno upozornit, že první urgence je datována již dnem 8. 8. 2016 (viz č. l. 2022 trestního spisu). Tuto skutečnost nicméně kárný senát nepovažuje pro posouzení aktivity kárně obviněného za rozhodující. Jakkoli z obsahu trestního spisu nevyplyvá, že by kárně obviněný s MUDr. Šňupárkem od okamžiku jeho přiřazení jako znalce komunikoval (s výjimkou dotazů ze dne 8. 8. 2016 a 31. 10. 2016 a urgency ze dne 5. 1. 2017), ze svědecké výpovědi MUDr. Šňupárka lze považovat za prokázané, že k interakci mezi kárně obviněným a znalcem průběžně docházelo. Znalec vypověděl, že na stav znaleckého zkoumání byl kárně obviněným průběžně (zhruba jednou měsíčně) neformálně dotazován, a to při různých příležitostech. Kárně obviněný se jej dotazoval osobně či telefonicky, v případě, že bylo ve věci něco nového, sám kárně obviněného kontaktoval. Přestože mu nebyl stanoven konkrétní termín pro vypracování znaleckého posudku, požadavek zněl na jeho vypracování v co nejkratším termínu. Je tedy zřejmé, že výpověď svědka koresponduje s tím, co na svou obhajobu uvedl kárně obviněný. Fakt, že se kárně obviněný o stav zpracování znaleckého posudku zajímal, potvrzuje i jeho přípis ze dne 14. 11. 2016 (č. l. 2097) kdy jej informoval o hospitalizaci obžalované H., o které se dozvěděl od jejího obhájce. Svědek taktéž podal plausibilní vysvětlení, proč vypracování znaleckého posudku trvalo zhruba osm měsíců; šlo přitom o okolnosti objektivní, které soud ani znalec nemohli nikterak ovlivnit. Jakkoli lze tedy kárně obviněnému vytknout, že o dotazech na znalce neučinil ve spisu alespoň úřední záznamy, nemění to nic na tom, že nečinný ve smyslu skutku uvedeného v kárném návrhu

nebyl. Přestože doba znaleckého zkoumání nepochybně nepříznivě ovlivnila celkovou dobu trestního řízení, nelze tento fakt přičítat k tíži kárně obviněného. Pro jiný procesní postup (například uložení pořádkové pokuty znalci či jeho zproštění znaleckého úkolu a přibrání jiného znalce) zjevně neexistovaly důvody.

[38] Výše uvedené lze tedy shrnout tak, že výtky kárného navrhovatele k procesnímu postupu kárně obviněného při zadání znaleckého posudku a jeho zpracování nejsou důvodné.

[39] Kárný senát se dále zabýval postupem kárně obviněného, který odročil veřejné zasedání nařízené na 23. 2. 2017 k žádosti obhájce z důvodu kolize s jinou trestní věcí. Kárný senát považuje za vhodné nejprve uvést, že postup kárně obviněného hodnotí v obecné rovině jako zcela standardní, odpovídající běžné soudní praxi. Požadavek obžalovaného, aby jím zvolený zástupce byl přítomen soudnímu roku v jeho trestním řízení, lze považovat za legitimní, neboť jde o integrální součást jeho práva na obhajobu, které mu zaručuje zejména čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Současně je však třeba mít na zřeteli i požadavek na projednání soudních věcí v přiměřené lhůtě, obecně vyplývající z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Požádá-li tedy obžalovaný o odročení veřejného zasedání z důvodu kolize termínů s jinou trestní věcí jeho obhájce, nemusí soud takové žádosti, s ohledem na požadavek bezprůtahovosti řízení, bez dalšího vyhovět. O takovou situaci se dle názoru kárného senátu jednalo i v posuzovaném případě, kdy v době podané žádosti již reálně hrozilo zmaření trestního řízení z důvodu promlčení trestního stíhání. Podstatné přitom je, že obhájce obou obžalovaných Mgr. Tománek byl dle obsahu plných mocí založených na č. 1. 37 a 38 spisu oprávněn ustanovit za sebe zástupce, s čímž oba obžalovaní podpisem plné moci vyslovili svůj souhlas. Bylo tedy možné po obhájci obžalovaných požadovat, aby nastalou kolizi vyřešil u zmiňovaného veřejného zasedání substitucí. Bez významu není ani fakt, že obžalovaná H. byla současně též zastoupena obhájcem JUDr. Camrdou, kterému v účasti u veřejného zasedání nic nebránilo. Pokud soud v těchto případech žádost o odročení soudního roku neakceptuje s tím, že obhajobu obžalovaného u něj lze zajistit cestou advokátní substituce, nejde o porušení práva na obhajobu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2012, sp. zn. 8 Tdo 1454/2011). Kárně obviněný ostatně naznačeným způsobem postupoval (za obdobného stavu věci) při opakovaných žádostech obhájce obžalovaných Mgr. Tománka o odročení veřejného zasedání nařízeného na 1. 6. 2017.

[40] Kárný senát se tedy shoduje s názorem kárného navrhovatele, že akceptoval-li kárně obviněný bez dalšího omluvu obhájce pro kolizi jeho zastupování v jiné trestní věci dne 23. 2. 2017, aniž by zohlednil reálně hrozící promlčení trestního stíhání, postupoval nedůsledně.

[41] Konečně se kárný senát zabýval též postupem kárně obviněného, který odročil veřejné zasedání nařízené na 21. 7. 2017 pro nedostavení se předvolaných znalců. Kárný navrhovatel nečiní sporným, že znalecké posudky předložené obhajobou (k jejichž obsahu měli být znalci vyslechnuti) nebyly pro danou trestní věc *a priori* irrelevantní a neexistoval tedy důvod pro jejich neprovedení jako důkazu *per se*. Trestní řád přitom výslovně předpokládá, že v řízení před soudem bude znalec k obsahu jím vypracovaného znaleckého

posudku vyslechnut (§ 108 odst. 1); ve veřejném zasedání konaném o odvolání pak nemůže být výslech znalce nahrazen čtením jeho písemného posudku, pokud s takovým postupem obžalovaní nesouhlasí (§ 211 odst. 5 a § 235 odst. 2). Vzhledem k tomu, že oba obžalovaní výslovně trvali na tom, aby byli znalci ke svým znaleckým posudkům soudem vyslechnuti, musel kárně obviněný tento požadavek respektovat. Pokud předvolaní znalci sdělili důvody, pro které se k nařízenému veřejnému zasedání nemohou dostavit a pokud tyto důvody relevantně doložili (což kárný návrhovač nezpochybňuje), neměl kárně obviněný jinou možnost, než nařízené veřejné zasedání odvolat.

[42] Jestliže tedy kárně obviněný veřejné zasedání, nařízené na 21. 7. 2017, z důvodu omluvy předvolaných znalců odročil, nelze jeho procesnímu postupu ničeho vytknout.

[43] Podle ustanovení § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích je kárným proviněním soudce *zaviněné porušení povinnosti soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.*

[44] Z toho, co bylo uvedeno výše, je zřejmé, že procesní postup kárně obviněného v předmětné trestní věci vykazoval částečné deficity, které lze kvalifikovat jako porušení povinnosti soudce. Současně kárný senát nemá pochybnosti o tom, že jde o jednání zaviněné ve formě vědomé nedbalosti, neboť kárně obviněný si byl vědom, že opakovaným odročováním nařízených veřejných zasedání může dojít k promlčení trestního stíhání, tuto hrozbu však podcenil. Uvedené závěry nicméně pro konstatování existence kárného provinění soudce nepostačují. Z dikce ustanovení § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích je totiž zřejmé, že zaviněné porušení povinností soudce musí dosáhnout určité minimální intenzity; v opačném případě se o kárné provinění nejedná (k tomu viz rozhodnutí tohoto kárného soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 11 Kss 1/2011 - 131). Právě posledně zmiňovaná podmínka dle názoru kárného senátu v nyní posuzované věci splněna nebyla.

[45] Je především nutno upozornit, že obsah trestního spisu zcela jednoznačně potvrzuje, že kárně obviněný se spisem aktivně pracoval a bezodkladně činil veškeré procesní úkony. Šlo přitom o věc z hlediska vedení řízení značně obtížnou, neboť, jak bylo podrobně popsáno v narativní části tohoto rozhodnutí, ze strany obžalovaných i poškozené byly neustále vznášeny různé procesní návrhy, stížnosti, apod. Kromě toho se musel kárně obviněný v pozici předsedy senátu vypořádávat se soustavnými procesními obstrukcemi obžalovaných z jejich účasti na veřejném zasedání. Musel tedy věci věnovat stálou pozornost a neustále řešit nastalé procesní komplikace, jimiž byla předmětná trestní věc enormně zatížena. Právě tyto skutečnosti ovlivnily dle názoru kárného senátu nejvýrazněji délku soudního řízení. Vytýkaná dílčí pochybení kárně obviněného tak byla jen jednou z příčin vedoucích ve svém důsledku ke zmaření účelu trestního řízení a na jeho celkové délce se rozhodujícím způsobem neprojevila. Lze přitom zcela souhlasit s názorem kárně obviněného, že trestní zákoník v případě trestných činů, pro které byli oba obžalovaní stíháni, stanoví relativně krátkou promlčecí lhůtu, kterou procesní úkony orgánů činných v trestním řízení až na výjimky nepřerušují. Jsou-li si obžalovaní této skutečnosti vědomi a disponují-li dostatečnými právními znalostmi (v dané věci byli oba

obžalování advokáty), lze případným procesním obstrukcím, sledujícím marné uplynutí promlčecí lhůty, jen obtížně předcházet. V posuzovaném případě jde přitom čistě o posouzení efektivity jednotlivých úkonů prováděných kárně obviněným, přičemž ve všech případech šlo o situace hraniční, ve kterých by obvykle jím zvolený postup nebylo možné označit za chybný. Do jiného světla však některé z výše konstatovaných úkonů staví fakt, že v době, kdy byly činěny, již reálně hrozilo nebezpečí promlčení trestního stíhání. Právě (a pouze) touto optikou pak lze kárně obviněnému vytknout určitá pochybení.

[46] Nelze rovněž přehlédnout, že kárně obviněný mohl reálně vycházet z předpokladu, že jeho dosavadní procesní postup (včetně případů, kdy kárný senát konstatoval existenci určitých deficitů) je v pořádku. Pokud totiž Vrchní soud v Praze při rozhodování o návrzích na určení lhůty k provedení procesního úkonu opakovaně konstatoval, že k průtahům řízení na straně soudu nedochází, neměl kárně obviněný reálný důvod na stávajícím postupu něco měnit či přijímat nějaká opatření. Ostatně ani vedení Městského soudu v Praze kárně obviněnému nic nevytýkalo, přestože mělo předmětný spis opakovaně k dispozici v souvislosti s vyřizováním různých stížností a podnětů; kárně obviněným bylo též seznamováno s výsledky řízení vedených o návrzích dle § 174a zákona o soudech a soudcích. V této souvislosti je vhodné též zmínit, že místopředseda Městského soudu v Praze JUDr. C., v reakci na návrh poškozené Ing. L. na určení lhůty pro nařízení ústního jednání, v přípisu ze dne 6. 6. 2017, sp. zn. St 63/2017 výslovně uvedl, že ve věci byla nařízena řada *hlavních líčení*, která se nekonala z okolností na soudu nezávislých. Pokud existenci průtahů v řízení neshledaly ani orgány státní správy soudu, ač jsou podle zákona o soudech a soudcích povinny dbát, aby ke zbytečným průtahům nedocházelo, přičemž jim byl stav projednávání věci znám, jde nepochybně o skutečnost svědčící ve prospěch kárně obviněného (k tomu viz rozhodnutí tohoto kárného soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 13 Kss 1/2009 – 44).

[47] Z uvedených důvodů tedy dospěl kárný senát k závěru, že zjištěné deficity při provádění některých procesních úkonů kárně obviněným nemohou otrást závěrem o neexistenci průtahů v předmětném řízení vyvolaných postupem soudu, který vyplývá z klíčových důkazů - rozhodnutí Vrchního soudu v Praze o návrzích poškozené na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

[48] Sluší se rovněž uvést, že existenci kárného provinění ve smyslu skutku uvedeného v kárném návrhu si nebyl jist ani kárný navrhovatel. Z obsahu kárného návrhu i z vyjádření jeho zástupce u nařízeného jednání vyplývá, že vedení Městského soudu v Praze považuje celou věc za netypickou a hraniční a kárný návrh byl podán spíše pro získání právního názoru kárného soudu k řešení problematice. Kárný návrh byl podán přesto, že ve věci byla provedena spisová prověrka, jejímž výsledkem bylo konstatování, že postup soudu nelze považovat za chybný, jakkoli si lze představit razantnější postupy při zajišťování účasti obžalovaných pro trestní řízení. Kárný navrhovatel přitom nevysvětlil, proč i přes tento závěr prověrky (provedené renomovaným emeritním trestním soudcem) přistoupil k podání kárného návrhu; na tomto místě je třeba upozornit, že podání kárného návrhu je prostředkem *ultima ratio*, a kárný navrhovatel k němu má přistoupit pouze tehdy, je-li přesvědčen o tom, že se soudce skutečně dopustil kárného provinění (k tomu shodně viz rozhodnutí tohoto kárného soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 16 Kss 8/2013 – 45).

[49] S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl kárný senát k závěru, že vytýkaný skutek není kárným proviněním. Podle ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. proto JUDr. P. kárného obvinění zprostil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda kárného senátu